

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 118/14

Λουξεμβούργο, 4 Σεπτεμβρίου 2014

Απόφαση στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-184/13 και C-187/13,
C-194/13, C-195/13 και C-208/13

Anonima Petroli Italiana SpA κατά Ministero delle Infrastrutture e dei
Trasporti και Ministero dello Sviluppo Economico

**Προβλέποντας ότι η τιμή των υπηρεσιών οδικής μεταφοράς εμπορευμάτων δεν
μπορεί να είναι κατώτερη από το ελάχιστο κόστος λειτουργίας, η ιταλική νομοθεσία
παραβιάζει το δίκαιο της Ένωσης**

*Η επιβολή ενός τέτοιου ελάχιστου ορίου είναι ικανή να περιορίσει τον ανταγωνισμό στην εσωτερική
αγορά*

Η ισχύουσα ιταλική κανονιστική ρύθμιση για τις οδικές μεταφορές εμπορευμάτων προβλέπει ότι η οφειλόμενη από τον πελάτη αμοιβή δεν μπορεί να είναι κατώτερη του ελάχιστου κόστους εκμεταλλεύσεως. Το κόστος αυτό περιλαμβάνει, αφενός, το μέσο κόστος του καυσίμου ανά διανυθέν χιλιόμετρο και, αφετέρου, το κόστος εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως οδικών μεταφορών.

Το ελάχιστο αυτό κόστος καθορίζεται στο πλαίσιο κλαδικών συμφωνιών συναπτομένων μεταξύ των ενώσεων μεταφορέων και των ενώσεων των πελατών. Κατά την περίοδο των πραγματικών περιστατικών, το Osservatorio sulle attività di autotrasporto (Κέντρο παρακολούθησης δραστηριοτήτων οδικών μεταφορών, αποτελούμενο από εκπροσώπους του κράτους, των ενώσεων μεταφορέων και των ενώσεων χρηστών υπηρεσιών οδικών μεταφορών) ήταν επιφορτισμένο να καθορίζει το ελάχιστο κόστος σε περίπτωση που δεν είχε συναφθεί καμία σχετική συμφωνία.

Στο πλαίσιο αυτό, το Osservatorio ενέκρινε, το 2011, μια σειρά πινάκων που καθορίζουν το ελάχιστο κόστος.

Η Anonima Petroli italiana, ιταλική πετρελαϊκή εταιρία, προσέφυγε ενώπιον του Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (περιφερειακού διοικητικού δικαστηρίου του Lazio) ζητώντας την ακύρωση των πράξεων με τις οποίες το Osservatorio καθόρισε το ως άνω ελάχιστο κόστος.

Το ως άνω δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο εάν η εν λόγω ιταλική νομοθεσία συνάδει προς τις αρχές του ελεύθερου ανταγωνισμού, της ελεύθερης κυκλοφορίας των επιχειρήσεων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Με τη σημερινή απόφασή του το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, μολονότι οι κανόνες της ΣΛΕΕ περί απαγορευομένων συμφωνιών μεταξύ επιχειρήσεων δεν δεσμεύουν τα κράτη μέλη, τα κράτη αυτά έχουν καθήκον συνεργασίας με την Ένωση, έτσι ώστε να μην μπορούν να λάβουν μέτρα ικανά να εξουδετερώσουν την πρακτική αποτελεσματικότητα των κανόνων αυτών. Επομένως, συντρέχει παράβαση των ως άνω κανόνων οσάκις κράτος μέλος επιβάλλει ή ευνοεί τη σύσταση απαγορευομένων συμπράξεων, ενισχύει τα αποτελέσματά τους, ή ακόμα αφαιρεί από τη δική του κανονιστική ρύθμιση τον κρατικό της χαρακτήρα, μεταθέτοντας σε ιδιώτες την ευθύνη λήψεως των αποφάσεων παρεμβάσεως σε οικονομικά θέματα.

Δεύτερον, όσον αφορά την επίμαχη ρύθμιση της κύριας δίκης, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το Osservatorio, συγκροτούμενο κυρίως από εκπροσώπους επαγγελματικών οργανώσεων και με αρμοδιότητα να ενεργεί αποκλειστικώς προς το συμφέρον του επαγγελματικού κλάδου, πρέπει να λογίζεται ως ένωση επιχειρήσεων στην οποία έχουν άμεση εφαρμογή οι κανόνες του ανταγωνισμού. Συναφώς, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσδιορισμός του ελάχιστου κόστους εκμεταλλεύσεως εμποδίζει τις επιχειρήσεις να καθορίσουν κόμιστρα κατώτερα του κόστους αυτού.

Έτσι, περιορίζοντας την ελευθερία των δρώντων στην αγορά να καθορίζουν την τιμή των οδικών μεταφορών εμπορευμάτων, **η επίμαχη ιταλική ρύθμιση είναι ικανή να περιορίσει τον ανταγωνισμό εντός της εσωτερικής αγοράς.**

Τρίτον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο καθορισμός ελάχιστου κόστους εκμεταλλεύσεως δεν είναι ικανός να εξασφαλίσει, ούτε ευθέως ούτε εμμέσως, την επίτευξη του θεμιτού σκοπού τον οποίο προέβαλε η Ιταλία προς δικαιολόγηση του περιορισμού του ανταγωνισμού (ήτοι τον σκοπό της εξασφάλισης της οδικής ασφάλειας). Πράγματι, η εθνική νομοθεσία απλώς αφορά, γενικώς, την οδική ασφάλεια, χωρίς να αποδεικνύεται οποιαδήποτε σχέση μεταξύ της ασφάλειας αυτής και του ελάχιστου κόστους εκμεταλλεύσεως. Επιπλέον, η ρύθμιση βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου προς ενίσχυση της οδικής ασφάλειας.

Υπό τις συνθήκες αυτές, **το Δικαστήριο κρίνει ότι η επίμαχη ιταλική ρύθμιση είναι ασυμβίβαστη προς το δίκαιο της Ένωσης.**

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106